

DIALOG

OTÁZKY ● ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 244

ZÁŘÍ 2008 ROČNÍK 19

CENA 10 Kč

Bezradnost nebo záměrné znevažování historie?

Znovu k 21. srpnu 1968

Orgie současného protinárodního a protilidového režimu topolánkovské ražby organizované v médiích i mimo ně k letošnému čtyřicátému výročí „násilného potlačení Pražského jara“ byly mimořádné. A zaměřeny byly – jak jinak – proti Rusku. Jaká příležitost přilít pořádnou dávku oleje do dlouhodobě a soustavně pěstované nenávisti k „Rusákům“, povzbudit a roznítit protiruský šovinismus. Bez ohledu na to, že to Ústava tohoto státu striktně zakazuje. Ale což se panstvo, které dnes u nás svévolně vládne a které si počíná, jako by mu stromy rostly do nebe, ohlíží na zákony, jež si v parlamentu, jehož institucí zjevně pohrdá, odhlasovalo?!

A navíc, co očekávat od zaprodané publicistiky a loutkové vlády lokajsky poslušné „hegemonu světové demokracie“, americkým imperialistům? Není pro ně významnějšího úkolu než „pokryt“ agresivní politiku a vojenská dobrodružství Spojených států, disciplinovaně se zařadit mezi satelity této „bezkonkurenční a nekontrolovatelné velmoci“, jak ji označuje jeden z hlavních ideologů a stratégů studené války Zb. Brzezinski. Ten, kdo dnes dokonce varuje před touto rozpínavostí, již po porážce reálného socialismu a zániku politické a vojenské organizace Varšavské smlouvy v čele s mocným SSSR není schopen nikdo čelit. Kdo v současnosti – třeba v Haló novinách – připomněl, že právě demonstraci vojenské síly 21. srpna 1968 upozornil SSSR s dalšími státy Varšavské smlouvy, jež se zásahu proti kontrarevolučním silám v ČSSR účastnily, že nepřipustí změny na politické mapě Evropy, k nimž zákonitě došlo po porážce hitlerovského Německa. A nebyl hlavním efektem tohoto donuceného zásahu mírový proces, jehož výrazem byla Konference o evropské bezpečnosti a spolupráci v Helsinkách s jejím Závěrečným aktem z roku 1975 otevírajícím cestu k uvolnění („détente“)?

Iniciátorem a duší tohoto mimořádně významného jednání, vycházejícího z leninské myšlenky mírového soužití států s protichůdným společenským zřízením, byl Leonid Brežněv. Jeho zásluhy jsou v této věci nesporné. Mohl se přitom ovšem opírat o vojenskou rov-

nováhu v nejmodernější výzbroji. Dosažení této rovnováhy stálo zajisté mnoho obětí, ale vzalo útočnému americkému imperialismu a jeho NATO jakoukoli chuť pohrávat si s myšlenkou na další agrese. Spojené státy se ovšem žádného z cílů „studené války“, kterou vyhlásily 12. března 1947 v americkém Kongresu, nevzdaly. Podařilo se jim prosadit do Závěrečného aktu tzv. třetí koš, na jehož základě zahájily neblaze proslulou kampaň na „obranu lidských práv“ a nebyvale zesílily pomocí miliard dolarů třídní boj v oblasti ideologie. „Studená válka“ zcela nabyla charakter války psychologické.

Jak se události vyvíjely dále, je známo: ztráta třídního pohledu na dění ve světě, mírumilovnost a naivní důvěřivost příznačná pro brežněvovské uvolnění, defenzivní postoj v otázce tzv. lidských práv a ustupování revizionistickým a antisocialistickým elementům, jež s podporou Západu plně využily nových možností k diverzní činnosti, přinesly své trpké plody. Proces rozpadu byl dovršen bezprecedentní zradou Gorbačova a jeho „pátých kolon“ v zemích socialistického společenství. A dílo zkázy, nezapomínejme, bylo dokonáno s odvoláním na příklad Pražského jara. Halasně proklamovaná „obnova“ socialismu přerostla v kontrarevoluci, k restauraci divokého kapitalismu, americkému imperialismu se otevřela cesta k Pax americana, k pokračování „studené války“ v nových formách – k dobytí světovlády.

Nastolit tuto světovládu, k tomu je nezbytná nejen obrovská vojenská síla, zmaření všech dosavadních dohod o omezení zbrojních arzenálů, ale také kontrola území bohatých na suroviny a energetické zdroje, které jsou nezbytné pro „spotřebitelské společnosti“ Západu (zvláště americkou, jež v zájmu udržení vysokého životního standardu vyšších a středních vrstev musí stupňovat drancování přírodního bohatství cizích zemí).

Osud nám, žel, dopřál prožívat nynější dobu za situace, kdy se USA za každou cenu snaží tuto kontrolu získat. Především na Blízkém východě s jeho zásadními ložisky. Po Iráku je na řadě Írán. A po Íránu by mělo přijít Rusko. To, co se

odehrává v Gruzii, tomu zlověstně nasvědčuje. Poskok Američanů Saakašvili se rozhodl udělat konečně „pořádek“ v Jižní Osetii, jež se ještě před Kosovem prohlásila za samostatnou a svrchovanou. Přinutil tak Rusko k ochraně této země dožadující se plně svobody. Nešlo o žádnou náhodu. Saakašvili postupoval s vědomím, že po tomto provokativním aktu vystaví Rusko na pranýř, že je učiní terčem útoků „světové demokratické veřejnosti“ a dá příležitost USA vystoupit v roli arbitra pověřeného zkrotit nynější vládce Ruska a přimět je vzdát se jakýchkoli nadějí na obnovu velmocenské pozice.

Jde o začátek krajně nebezpečné hry. O dobrodružství, o němž dnes nikdo nemůže vědět, čím skončí. Ale měli bychom si uvědomit: doba Jelcina, který ve své zradě došel tak daleko, že byl ochoten rozprodat Rusko komukoli, nejen sloužit, ale i posluhovat imperialistům, je ta tam. Dál tříštit a rozkládat Rusko a vydávat jeho země se surovinovým bohatstvím a energetickými zdroji v léno komukoli již není možné.

(Pokračování na str. 2)

Prohlášení Gruzínského mírového výboru k válce na Kavkaze

V Gruzii nastal opět krvavý chaos. Mezi bratrskými národy se znovu rozhořela válka. Všechna varování Gruzínského mírového výboru a pokrokových hnutí v Gruzii před stále narůstající militarizací země a nebezpečím nacionalistické a fašizující politiky byla bohužel marná. Vládnoucí síly Gruzie připravily a zahájily krvavou válku, za plné podpory západních zemí, stejně jako některých mezinárodních a regionálních organizací. Bude trvat velmi dlouho, než se podaří odstranit škody, které na svém národě spáchali jeho současní vládcí.

Gruzínská armáda, která byla vyzbrojena a vycvičena USA, odsoudila město Cchinvali k barbarské destrukci. Při bombardování byli zabiti civilisté, naši bratři a sestry, děti, ženy a starší lidé. Zahynulo více než 2000 obyvatel Cchinvali a jeho okolí. Oběťmi se staly stovky Gruzinců, a to jak ve válečné zóně, tak i hlouběji ve vnitrozemí.

Pražské jaro 1968

(Dokončení z č. 243/2008)

Po kádrových změnách politické reakci už nic nebránilo, aby otevřeně požadovala pluralitní politický systém klasický systém buržoazní demokracie, který vydávala za nový model socialistické demokracie. V Akčním programu, přijatém na dubnovém plénu ÚV KSČ, bylo mj. konstatováno „Monopolizovat socialistickou státní moc nemůže ani jedna strana... musí k ní mít přístup všechny organizace lidu...“ (J. Procházka: Poválečné Československo 1945-1989, Karolinum, Praha 1991, s. 95.) Šlo o první klíčový bod restaurovaného scénáře.

Akční program KSČ z dubna 1968 obsahoval i druhý klíčový bod restaurovaného scénáře – prosadit tržní hospodářství. Předpokladem měla být změna vlastnických vzta-

čelý svět přijal s překvapením šokující zprávu o věrolomném přeapadení Jižní Osetie gruzínskou soldateskou. Brutálním útokem vedeným raketami a bombardovacími letadly byly bořeny domy měst a vesnic této země, zabíjení nevinní obyvatelé včetně dětí. Bylo a je odsouzené, že k útoku byl zvolen den zahájení olympiády, která vyjadřuje mírové soužití mezi národy. Na tento hazardní akt se vši rozhodností reagovalo Rusko, aby odvrátilo hrozící zkázu a ochránilo životy nejen Osetinců, ale i občanů své země.

Nebezpečná hra Američanů

Jak vyplývá z rozboru vzniklé situace, byl útok proti Jižní Osetii dlouhodobě připravován gruzínskými představiteli na čele s bývalým americkým advokátem, současným prezidentem Saakašvilim, za přímé pomoci poradců USA a Izraele. Je překvapivé a politováníhodné, že na masivním vyzbrojování gruzínské armády se nepodíleli pouze Američané, Izraelci, ale i bývalé státy Varšavské smlouvy včetně v nezadatelné míře i České republiky. Válečné záměry Gruzie dokládá výrazné zvýšení vojenského rozpočtu, který za vlády Saakašviliiho vzrostl z 30 na 900 milionů dolarů ročně.

Překvapující jsou reageance mezinárodního společenství na vzniklou situaci. Namísto jednoznačného odsouzení útočnicka-agresora zvedá se vlna – především vazalsky závislých zemí na USA – odsuzující postup ruského vedení z neúměrné tvrdosti zásahu ruské armády. Zvláště pak je s nevolí přijímáno rozhodnutí ruského parlamentu o uznání ne-

závislosti Abcházie a Jižní Osetie, vyplývající z demokratického vyjádření názoru a přání lidu obou zemí vyslovených dokonce v referendu. Velký prim v tomto směru shrává Schwarzenbergovo ministerstvo zahraničí a Topolánkova lživláda. To však nepřekvapuje. Co je však přímo zarážející, jsou protiruská vyjádření některých vedoucích funkcionářů KSČM, zejména místopředsedy ÚV KSČM Dolejše, nebo senátora Balína. Ten dokonce obviňuje Rusko z geopolitických uzurpátorských zájmů. Moudře radí, že se Rusové měli nejdříve obrátit na Radu bezpečnosti

OSN se žádostí o řešení sporů. Bez ohledu na to, že orgány OSN jsou v područí USA a imperialistických států. Jak by rozhodly tyto orgány, si může senátor porovnat s tím, jak se mu daří prosadit pozitivní věci v Senátu ovládaném ODS.

Tito funkcionáři vedení KSČM a jim podobní, kteří odsuzují Rusko, neberou v úvahu, že je obklíčováno nikoliv obrannými, ale útočnými základnami USA, směřujícími k ovládnutí ruských zdrojů surovin. Neberou v úvahu, že současná politika USA kopíruje hitlerovský fašismus v jeho světovládných záměrech. Při tom farizejsky, ale rafinovaně vyhláší svůj politiku jako největší demokracii. Naivní politici se tímto hlásáním nechávají ohlupovat, namísto, aby ji co nejrozhodněji odmítli.

Proto si zaslouží zásadní postoj ruského vedení při řešení nezávislosti Abcházie a Jižní Osetie naše ocenění a podporu.

Stanislav Kameník
Praha

Na jedné straně nesmírné bohatství, na druhé straně bída

Počátkem 21. století vytvořil imperialismus obrovské výrobní síly, shromáždil nesmírné bohatství, zatímco zdrcující většina obyvatel planety žije v bídě.

Hlad a masová nezaměstnanost, neustálé války a boj vedoucích imperialistických velmocí a největších nadnárodních sdružení za rozdělení již dávno rozděleného světa, za získání surovinových zdrojů a levné pracovní síly, ekonomická, politická, ekologická a mravní krize – to vše je nevyhnutelným průvodním jevem imperialismu.

„Globalizace po americkou způsobila obrovský růst sociální polarizace ve světovém měřítku, kdy 15

nejbohatších lidí planety disponují majetkem v hodnotě převyšující hodnotu majetku afrických států a jižní Asie (kam patří Indie s jejím téměř miliardovým počtem obyvatel), zatímco majetek 84 osob Země převyšuje hodnotu majetku Číny s jejím půldruha miliardovým počtem obyvatel.“

N. Andrejevová,
generální tajemnice VKSB
(Z projevu na téma *Sionismus – státní ideologie vládnoucí třídy imperialistických USA, předneseného 28. března 2008 v hlavním městě Indie Dillí na 19. všeindické konferenci jednotného odborového ústředí.*)

hů převedením státního vlastnictví na podnikové. Trh měl omezit ekonomické ochránářství a umožnit hospodářskou konkurenci mezi jednotlivými podniky. Tím měla být vytvořena půda pro klasickou zbožní výrobu, jež tvoří úhelný kámen materiálního základu kapitalistické společnosti.

Falzifikace dějin tvořila předposlední bod restaurovaného scénáře. Jejím smyslem bylo zakrýt nehumánní podstatu kapitalismu. Nálepku nehumánnosti musel nést socialismus. V tomto falzifikovaném obrazu dějin měli lidé zapomenout na obrovské zbídačování lidových vrstev jednotlivých národů při prvotní akumulaci kapitálu, která na americkém kontinentu přerostla ve vyhlazení 30 milionů původních obyvatel. Měla být zakryta agresivita,

v boji proti zločinnému Saakašviliiho režimu. Vyzývá všechny politické síly a sociální hnutí, aby se zasadily o ukončení protilidového, nacionalistického a rusofobního režimu Saakašviliiho.

**Gruzínský mírový výbor,
11. srpna 2008**

Gruzínský mírový výbor je partnerskou organizací Českého mírového hnutí, člen Světové rady míru. Společně se Sjediněnou komunistickou stranou Gruzie a dalšími pokrokovými silami bojuje proti diktatuře gruzínského prezidenta Saakašviliiho, proti imperialistickým intervencím USA, NATO a Evropské unie ve své zemi a za spravedlivé a mírové uspořádání kavkazského regionu. Přestože byl Gruzínský mírový výbor založen teprve minulý rok, má dnes již více než 1 000 členů. Hlásí se k němu řada osobností kulturní, vědecké a akademické sféry Gruzie.

kteou plodí ekonomický základ kapitalismu. Ten ve jménu svých zisků rozpoutal dvě světové války, v nichž zahynulo přes 60 milionů lidí a byly promrhány materiální statky v hodnotě 4 338 mld. amerických dolarů, které uvrhly celé národy na pokraj fyzického vyhlazení a vystupňovaly rozsah lidského utrpení do rozměrů, které dějiny dosud nepoznaly.

Cesta k očerňování a špinění socialismu byla otevřena. Začíná kritickou padesátých let, pokračuje zpochybnutím Února 1948 a zveličováním represí Stalinovy éry.

Vykonstruovanou ideologickou rovinu vážně narušuje symbol státnosti, hrdinství a vlastenectví komunistů v období fašistického boje, personifikovaný osobností J. Fučíka. Tento symbol je třeba rozbít. Dne 12. července 1968 vyšel v Mladém světě článek M. Filípkové nazvaný prostě Fučík.

(Pokračování na str. 4)

Znovu k 21. srpnu 1968

(Pokračování ze str. 1)

Závratná Putinova kariéra začala právě tím, že se jednoznačně postavil do čela zdecimovaného národa, který se rozhodl pozvednout a po neuvěřitelně těžkých zkouškách a údělu, který mu připravila gorbačovská „perestrojka“ a jelicinská šoková terapie, nenechat se již srazit na kolena. Zdá se, že ti, kdo se chystají pokračit Rusko a ovládnout jeho vzácné přírodní bohatství, si nejsou této skutečnosti vědomi. Zle mohou dopadnout. A draze – velmi draze – se nám může vyplatit zločinné rozhodnutí poskytnout Brdy k vybudování americké vojenské základny!

Do jisté míry, patrně nikoli do všech důsledků, si to uvědomuje převážná část našich obyvatel a dožaduje se referenda. marně. Ti, kdo podle Ústavy mají a mohou vládnout jen z vůle lidu, jsou naprosto hlúší.

◆ ◆ ◆

Není bez zajímavosti, jak se režimní propaganda snažila zamlčet nebo falzifikovat vlastní průběh Pražského jara a důvody, proč byli spojenci Varšavské smlouvy nuceni vojensky zasáhnout do vývoje, který tehdy u nás probíhal. Bagatelizovala celou věc odkazem na to, že šlo vlastně jen o spory mezi různými křídly a směry v táboře komunismu. A ten je pro ně sakumprásk „zločinný“. Ostatně, nepotvrdil to svým způsobem Alexander Dubček, když po kontrarevolučním převratu jako předseda parlamentu nechal schválit tzv. lustrační zákon? Pravda, již se tehdy hlásil k sociální demokracii, kterou na Slovensku obnovil (podobně si počínal Gorbačov po rozpadu SSSR), ale i v tomto případě jen ilustroval známou svou vlastnost: když už musím rozhodnout, tak pod bezprostředním tlakem chvíle, aniž bych uvažoval o důsledcích.

Pochopitelně, ani KSČM nemohla přejít mlčením 40. výročí události, jež se odehrály 21. srpna a v dalších dnech žhavého léta 1968 v ČSSR. Tentokrát se však vedení této strany k internacionální pomoci pěti států Varšavské smlouvy, organizace, jejímž členem jsme byli, nevyjádřila. Jsou v něm rozpory? Nechtělo se jí kousnout do kyselého jablka? Nenašlo dost sil a rozhodnost distancovat se od lži a pomluv antikomunistické pravice? Věc se vyřítila jednoduše: zvláštní stránkou přílohy Haló novin, odcizené (ostravské) Naší pravdy (číslo 31, 18. srpna t. r.). Bez komentáře – tedy s plným souhlasem! – bylo na ní přetištěno Provolání předsednictva ÚV KSČ z 21. srpna 1968 a Stanovisko Výkonného výboru ÚV KSČM z roku 1998, deset let staré. Spolu s těmito dokumenty pak „Teze k 40. výročí pokusu o socialistickou reformu v ČSSR v 1968 – prosinec 2007, projednáno kolegijem volených funkcionářů ÚV KSČM“ (prapodivný název, uvádíme ho přesně tak, jak byl tento svérázný elaborát, který fakticky nezna autory, opublikován).

Pokud jde o Provolání z 21. srpna 1968. Je to jeden z nejhanebnějších dokumentů, jaký byl v KSČ stvořen. Tehdy prošel – byl koncipován Mlynářem a Slavíkem – po nekonečné

diskusi těsnou většinou. Právě se v něm doslova, že „překročení našich hranic vojsky pěti států Varšavské smlouvy považuje předsednictvo za akt odporující nejenom všem zásadám vztahů mezi socialistickými státy, ale za popření základních norem mezinárodního práva“. Fakticky se tímto prohlášením lid vyzýval k dlouhodobé pasivní rezistenci a svým způsobem nese tak Dubčekovo vedení strany odpovědnost za to, co se pak – po několikerém přečítání textu Provolání – dělo na ulicích Prahy i některých jiných měst.

Deset let staré Stanovisko Výkonného výboru KSČM prozrazující pero Ransdorfovo, rozhořčeně odsuzuje vstup vojsk s tím, že prý nám tak bylo znemožněno vymanit se ze „sovětského bloku“ a uskutečnit náš model socialismu s „lidskou tvář“. Položme si otázku: není podobným tvrzením vlastně zdůvodněna nezbytnost vojenského zásahu? Nepřišly tanky spojenců právě včas, aby skoncovaly s avantýrou těch, kdo se u nás snažili co nejrychleji zbavit „břemen“ „sovětského bloku“, rozloučit se s organizací Varšavské smlouvy (generál Prchlík o tom veřejně, na tiskové konferenci, mluvil už v květnu 1968, jako by šlo o hotovou věc) – bez ohledu na to, co to bude znamenat pro poměr sil ve světě, pro stabilitu, již byl zajištěn mír v Evropě? Přejít do nepřátelského tábora se nepodařilo – a v tom je, soudruzi z vedení KSČM, význam vojenského zásahu z 21. srpna 1968. Dost vody od té doby uteklo a mnoho se odehrálo, zvláště po roce 1989, abyste to pochopili. A abyste také konečně vzali na vědomí, že za situace, která se po vstupu vojsk mnohým zdála beznadějná, nebylo jiné cesty než ta, kterou strana zvolila po dubnu 1969, když se ukázalo, že žít v chaosu a anarchii nelze, že je zapotřebí poměry stabilizovat a normalizovat. Jen tak bylo možné obnovit výstavbu socialismu a v internacionální spolupráci s dalšími zeměmi socialistického společenství rozvíjet naši společnost ve všech oblastech života. Předpokladem toho ovšem bylo očistění strany od těch, co ji zavedli do slepé uličky. O žádný pokus o reformu a „obrodu“ socialismu tehdy nešlo. Šlo o antiÚnor, jak ostatně sami strůjci Pražského jara otevřeně hlásali. Vždyť i Ota Šik si ve svých pamětech stěžuje, že se nic z jeho plánů neuskutečnilo – podle něho ovšem proto, že se nestal, jak o to snaživě prosil Dubček a Biřák, předsedou vlády, že na tomto klíčovém místě byl tehdy „amébovitý Černík“.

A pokud jde o ony Teze? Nevysvětluje se v nich zhora nic. Zůstávají poplatné Stanovisku. Mlčí o tom, jak Pražské jaro probíhalo, jak vedení strany ztrácelo krok za krokem kontrolu nad vývojem, a jak se aktivizovaly síly nepřátelskému socialismu, zejména pak, jak hanebnou úlohu sehráli v té době pravičáci a renegáti socialismu Kriegel, Smrkovský, Čiřák, Jiří Hájek, Špaček a další a další. Nedovídáme se z nich nic o úloze Alexandra Dubčeka, o tom, jak klamal stranu i spojence, bez konce sliboval, že učiní kroky, které nikdy neučinil.

(Pokračování na str. 4)

Ke vzniku několika komunistických stran v SSSR došlo prostředně po rozpadu SSSR a KSSS v roce 1991. V tomto procesu zaujmají jednotlivé strany, které se nazývají komunistickými, různé pozice a stanoviska, současně ale ztrácejí svůj vliv, opouštějí politickou arénu, v boji proletariátu o moc nic neudělaly.

V díle *Naléhavé otázky sovětské moci* V. I. Lenin uvádí: „...bylo by největší hloupostí a poštilým utopismem se domnívat, že BEZ donucení a BEZ diktatury je možný přechod od kapitalismu k socialismu. Marxova teorie vystupovala proti tomuto maloburžoaznímu, nedomokratickému a anarchickému nesmyslu již dávno a konkrétně. Rusko potvrdilo již v letech 1917-1918 Marxovu teorii s takovým důrazem, že jen beznadějně tupí lidé se obracejí zády k pravdě, bloumají a doslova se topí.“

Na druhé straně existuje tendence jednotlivých stran, které mají zájem o sjednocení.

Současné komunistické hnutí v Ruské federaci stojí před důležitou otázkou: jak přiblížit námeždné pracujícím přitažlivou sílu marxisticko-leninské ideologie, jak vrátit dělnické třídě přesvědčení, že je nevyhnutelné vybudovat socialismus na celém světě. Komunistické hnutí musí stát na ideové konsolidaci ověřených zásad marxismu-leninismu, bolševické taktiky boje, nekompromisním postoji vůči jakémukoli oportunismu a revizionismu, vůči všemu, co zničílo veliké dílo našich otců a dědů.

Naše návrhy na taktiku sjednocení jsou jednoduché a přirozené: prostřednictvím akční jednoty a politické pozice a ideologie, jejímž prostřednictvím může být dosažena organizační jednotnota. První etapou sjednocení je akční jednotnota, po níž lze dosáhnout jednotné politiky a jednotné ideologické pozice. Teprve po dosažení této etapy bude možné hovořit o organizační jednotě.

Sjednocení musí začít akční jednotou. Současný proletariát potřebuje leninskou, bolševickou stranu. V této souvislosti je nutná bolševizace

O KOMUNISTICKÉ STRANICKOSTI

V zájmu revoluce!

komunistických stran a komunistického hnutí, revoluční přeměna světa. Bolševizace znamená přechod komunistických stran na pozici leninismu, revoluční přeměnu sociálně politického zřízení, stranickou výstavbu na základě demokratického centralismu, kritiky a sebekritiky, přísné a uvědomělé stranické disciplíny, rozhodný odstup od oportunismu a maloburžoazní revolucnosti, proletarizace revolučního hnutí, osvobození od „chvostismu“, kompromisnictví a kapitulantství. Hovoříme-li o nutnosti bolševizace komunistického hnutí, je užitečné připomenout slova V. I. Lenina: „Boj s imperialismem, pokud není spojen trvale s bojem proti oportunismu, je obyčejnou a lživou frází.“

Při analýze programů politických stran typu RKDS-RSK, VKSBU, RKS-

-KSSS, KSSS (Šenina) a jejich porovnání s programem naší Vsesvazové komunistické strany bolševiků, dojdeme k názoru, že jediné VKSB lze považovat za stranu, která si zachovala čisté leninské bolševické dědictví. VKSB je unitární, monolitní stranou, která jednoznačně uznává společenské vlastnictví výrobních prostředků, otevřeně se hlásí k budování socialismu v SSSR, usiluje o dobytí diktatury proletariátu nikoli parlamentní, nýbrž revoluční cestou, přičemž revoluční úlohu přisuzuje dělnické třídě a jejímu předvoji – bolševické straně, která povede za sebou také pokrokové rolnictvo a inteligenci. Naše strana se zcela odůvodněně hlásí k výstavbě socialismu jako přechodné fázi na cestě ke komunismu.

My, členové VKSB, se hlásíme k odpovědnosti za rozvoj komunistického hnutí, za budoucnost země. Jsme přesvědčeni, že překonáme velmi těžkou cestu k socialistické revoluci, k její přípravě a realizaci, k cestě obnovení mnohonárodnostní socialistické vlasti – Svazu sovětských socialistických republik. Lenin řekl: „...nelze předpovědět průběh revoluce. Ve prospěch revoluce musíme pracovat.“

Z toho vyplývá, že naším hlavním úkolem je pracovat ve prospěch revoluce!

S. V. Christenko,
tajemník ÚV VKSB
(Z listu *Vsesvazové komunistické strany bolševiků Srp a Kládivo* č. 6/2008.)

Socialistickou minulost nepopřeš

Laus temporis acti

Za císařství, jež vytvořilo z římské republiky světovou velmoc, se mnohým stýskalo po starých časech. Laus temporis acti – chvála minulosti – stesk po zašlé době, dnes nazývaný s jistotou ironií „nostalgii“, touha po návratu „zlatého věku“, to byla svérázná nálada, jež provázela výboje, z kterých se zrodila Pax romana (inspirace pro Hitlera i pro Bushe). Od svého profesora filozofické propedeutiky Artura Závodského jsem již na gymnáziu slyšel, že lidé mají sklon chválit staré časy. A protože to bylo po válce a společnost žila kvasem revolučních přeměn, upozorňoval na nebezpečí této „vrozené vlastnosti“, na nutnost boje se zpátečnickými a reakcionáři všeho druhu.

„Kupředu, zpátky ni krok!“ vyzýval Gottwald v Únoru (1948).

A když Zdeněk Štěpánek na přeplněném a jásajícím Staroměstském náměstí recitoval slavné Nerudovy verše končící touto výzvou, pocítoval jsem krajní vzrušení. Byl jsem nesmlouvavým stoupencem pokroku, tělem i duší jsem patřil k těm, kdo se dožadovali co nejrozhodnějšího boje s reakcí, zpátečnictvím. Bez tohoto boje – tvrdého, neúprosného – by nebylo možné vybudovat „nový svět“, jehož ztělesněním představoval socialismus.

Od Února uplynulo šedesát let. A je známo, co se za tu dobu odehrálo. Jak radikálně se změnila politická mapa světa a nakolik došlo k společenským změnám, jež přivodily zánik starého systému hodnot a zrod zcela nových forem vztahů mezi lidmi. Se všemi rozpory a paradoxy vlastními bezprecedentní

dějinné konfrontaci revoluce s kontrarevolucí – ve světovém měřítku. Byl jsem u toho a s nevýslovnou hořkostí sledoval pád reálného socialismu, pro který jsem pracoval a s nímž jsem spojil svůj život. A právě proto, že jsem byl vždy bezvýhradným stoupencem pokroku, hlásím se nyní k „nostalgikům“. Chválím jednoznačně staré časy reálného socialismu, za které se nestydím. Jsem hrdý, že jsem patřil k jeho budovatelům.

A jsem hluboce přesvědčen, že kontrarevoluci – světové reakci a její odnoži u nás – stromy do nebe neporostou. Přejde čas účtování (jak ostatně si lze přečíst v Evangelium), společenský pokrok, představitelný jen s vytvořením beztrždní společnosti, se nakonec prosadí.

Jan Kúrka

Od Stalingradu k Osetii

Úvahy o imperialistické levici

Zdalo se, že sud porážky nemá dno, ale v Jižní Osetii se stalo to, co jen málokdo očekával. Gruzínský stroj, namazaný Američany a Izraelci na likvidaci lidu Osetie a k nástupu na uchvácení Kavkazu, nalezl svůj krizový bod a svou porážku. Putinovi Rusové se opřeli a gruzínská armáda se rozložila.

Jistěže neexistuje úměra mezi tím, co se stalo u Stalingradu a vojenskou konfrontací v Gruzii. V prvním případě se jedná o porážku mohutných vojenských sil nacistů, v případě Gruzie nebylo možné srovnávat ruskou armádu s gruzínskou. A přece ruská odpověď na gruzínskou provokaci dostává strategickou hodnotu, která bude mít dopady na mezinárodní poměr sil, stejně jako tomu bylo po německé porážce u Stalingradu.

Zhodnoťme si v krátkosti skutečnosti. Před gruzínským útokem a ruskou odpovědí, oblast, ve které se to odehrálo, byla připravena vstoupit do projektu NATO a Evropské unie, který předpokládal

pro Gruzii, ale především pro Ukrajinu, vstup podobný těm, který byl uskutečněn ve východní Evropě s úplným obklíčením Ruska. Nyní se tento projekt „Západu“ stává velmi problematickým.

Není dále pochyb, že Západ a zejména USA musely utrpět diplomatický šach, který nebyl zcela jistě pokryt dobrou evropskou vůlí dosáhnout zastavení palby a od opožděných a neúčinných amerických prohlášení. Když se hraje poker a soupeř se rozhodne dát karty na stůl, musí si být jist vítězstvím. Evropané ukázali, že střet s Ruskem není užitečný a uskutečnitelný, bez ohledu na povyk vazalských zemí z východní Evropy. Zejména Američané ukázali, že nemožno improvizovat globální válku.

Tohle všechno, jak jsme uvedli, bude modifikovat světové klima, ale ne ve smyslu resuscitace nové studené války. Co lze předpokládat, je to, že „globální“ vláda, na kterou aspiruje klub G7, musí

počítat s partnery kalibru Číny a Ruska (a nejen s nimi).

Jsmo v bodu obratu, který uzavře cyklus zahájený rokem 1989. Řekněme, že lze tušit krizi Západu, která blokuje nástup hvězd a pruhů, a že se začíná uvažovat o jiné a příznivější mezinárodní perspektivě pro antiimperialistické síly. Tyto síly, v Itálii stejně jako v celém imperialistickém Západě, si musí vyrovnat účty s tím, co definujeme levicovým imperialismem a co reprezentuje pátou kolonu v protiválečném hnutí. Tento typ imperialismu, který se maskuje za obecným pacifismem a někdy za ultrarevolučními tendencemi, dělá styčnou plochu s antiruskými, antičínskými a antiarabskými, které jsou vedeny informačními centry ve službách NATO.

Antiimperialistické síly se stanou silnějšími, pokud budou umět vést nemilosrdný boj proti levicovému imperialismu.

Roberto Gabrieli
Itálie

Pozvánka

Vážení přátelé, soudruzi a soudruzi,

Společnost česko-korejského přátelství spolu s Velvyslanectvím KLDŘ v ČR, pořádají v sobotu 27. září 2008 ve velkém zasedacím sále ÚV KSČM v Praze 1, Politických vězňů 9, setkání u příležitosti 60. výročí založení KLDŘ.

Srdečně Vás zveme.

EKONOMICKÉ DŮSLEDKY KONTRAREVOLUCE

Po vítězství kontrarevoluce v roce 1989 přešla moc v Polsku do rukou buržoazie a jejích spojenců, kteří rozhodují za účasti zahraničního kapitálu o mezinárodní a vnitřní politice, v níž hlavní roli hrají SRN, USA, Itálie, Francie a řada dalších kapitalistických zemí. Uvedené státy bojují navzájem mezi sebou o získání nových odbytišť a přírodních zdrojů a současně proti společenskému pokroku a li-

V zemi roste zahraniční zadluženost, která v roce 1989 činila 20 miliard dolarů a v roce 2007 to bylo již více než 60 miliard dolarů. Vnitřní zadluženost Polska činí v současné době 160 miliard nových zlotých.

SOCIÁLNÍ ROZPORY

To vše vedlo k prudkému snížení životní úrovně dělníků, rolníků, širokých mas pracujících.

V Polsku je podle oficiálních údajů na tři miliony nezaměstnaných,

TŘÍDNÍ BOJ

Dělnická třída a další skupiny obyvatelů, kteří byli v lidovém Polsku hlavním subjektem suverenity a pánem ve své zemi, prožívají další proletarizaci, rozsáhlé vykořisťování. V Polsku vládne nemilosrdný kapitalismus. „Solidarita“, která oklamala dělníky, kterým slibovala „kapitalismus s lidskou tvář“, nyní de facto neexistuje. Zbyly po ní jen řídicí struktury, podporované státním aparátem a buržoazními stranami. Hlubokou morální

Současné poměry v Polsku

(Z referátu předneseného na mezinárodní konferenci Evropského mírového fóra v Kyjevě ve dnech 23.-24. 2. 2008)

dové demokracii. Tento boj probíhá zejména v rámci Evropské unie, jejímž členem se stalo Polsko 1. května 2004.

Za toto období se Polsko dostalo do hluboké závislosti na západním kapitálu, stalo se kolonií především německého a amerického imperialismu. Základ polské buržoazie tvoří stranická nomenklatura, která zradila dělnickou třídu a zmocnila se velké části lidového majetku.

Zahraněčí buržoazie spolu a polská vnitřní buržoazie bojují mezi sebou o moc a vliv v Polsku a současně sledují společný antikomunistický, antisovětský a antiruský kurs proti sociálním vztahům a institucím lidového Polska. V roce 1999 se Polsko stalo členem NATO.

Po vstupu do NATO a Evropské unie ztratilo Polsko de facto svou suverenitu a stalo se loutkou mezinárodního kapitálu. Polsko je nyní nuceno posílat své vojáky do nových koloniálních imperialistických válek, rozpoutaných USA v Iráku a Afghánistánu.

V důsledku dvacetileté kontrarevoluce se Polsko stalo zemí hlubokých rozporů. Jeho ekonomika je v podstatě řízena zahraničním kapitálem. Více než 80 procent polských bank je pod kontrolou západních finančních institucí, přes 60 procent polských průmyslových podniků je kontrolováno západními koncerny.

k nimž je třeba připočítat 1,5 milionu obyvatel venkova, kteří nejsou vedeni v oficiální statistice.

Jen deset procent nezaměstnaných dostává finanční podporu, 80 procent nezaměstnaných tvoří mládež. Tento nový sociální jev se týká vysokého procenta absolventů vysokých škol, kandidátů a doktorů věd. Proto velmi mnoho Poláků, zejména mládeže, emigruje především do Velké Británie, Irska, Německa, USA a dalších západních zemí.

Podle oficiálních údajů žijí mimo polské území více než dva miliony převážně mladých a vysoce vzdělaných Poláků. Zvláště nebezpečný únik „mozků“ tvoří vědci, inženýři, lékaři a umělci, kteří nemají v Polsku možnost zajistit svou existenci a existenci svých rodin.

Přes 50 procent polských obyvatelů žije pod úrovní fyziologického minima a na 40 procent pod úrovní sociálního minima.

Polsko má na 500 000 bezdomovců, v zemi klesá úroveň zdravotnictví, dochází k velké privatizaci nemocnic. To vše dělí lidi na bohaté a chudé. Jen 10 až 12 procent obyvatelů Polska tvoří v zemi současná polská buržoazie, která se zmocnila přes 50 procent veškerého národního majetku, neustále se prohlubují ekonomické a sociální rozpory. Nebezpečně se šíří oligarchizace a mafiózní kriminalizace.

krizi prožívá katolická hierarchie, která se bezprostředně podílela na kontrarevoluci na straně reakčních imperialistických sil.

(Pokračování na str. 4)

Spojené státy nám nebudou nikdy schopny konkurovat

Již v prvních letech po kubánské revoluci narůstalo v zemi silné internacionální cítění, jehož kořeny tkvěly v početném kontingentu Kubánců, účastníků protifašistického boje španělského lidu.

Někdo se zeptá, jak je možné, že tak malá země s tak malými zdroji dokáže realizovat tak rozsáhlé úkoly ve vzdělání a zdravotnictví, bez nichž si současnou společnost nelze představit.

V době plného rozkvětu kapitalismu patřila Anglie spolu s USA a dalšími evropskými státy k zemím na špici společenství. Karel Marx, velký myslitel a badatel v oblasti historie a ekonomie, uvedl v roce 1859 Příspěvek ke kritice ekonomie zabývající se výrobními vztahy v kapitalismu. V roce 1867 tyto úvahy rozpracoval v prvním svazku svého vrcholného díla Kapitál.

Marx provedl velmi hlubokou analýzu třídní společnosti a vykořisťování člověka člověkem. Tak se zrodil marxismus, který se stal východis-

K sovětsko-německé smlouvě o neútočení v roce 1939

(Dokončení z č. 243 | /2008)

Rozsáhlá britská a francouzská dokumentace (leden až srpen 1939) dokládá, že Chamberlainova vláda považovala partnerství se SSSR za nežádoucí a vojenskou spolupráci za neuskutečnitelnou. Protože britští vedoucí činitelé od šéfa nacistické vojenské rozvědky Canarise věděli, že přeapadení Polska je stanoveno na poslední týden v srpnu, dostala britská delegace na moskevských jednáních pokyn, aby udržovala slovní rozepří „podle možnosti“ až do října.

Britsko-francouzské stanovisko podporovali američtí představitelé v Evropě. Velvyslanec USA v Londýně J. Kennedy byl přesvědčen, že Poláky je třeba nechat na pospas svému osudu a umožnit nacistům

realizovat své záměry na východě. Podle jeho vyjádření konflikt mezi SSSR a Německem přinese celému západnímu světu velkou výhodu. Velvyslanec USA v Berlíně B. Wilson rovněž považoval za nejlepší variantu přeapadení Ruska Německem s mlčenlivým souhlasem, „dokonce“ s jejich schválením.

Tvrzení, že kdyby neexistovala dohoda o neútočení se SSSR, nezačala by německá strana „polské tažení“, nic nedokazuje. Na jeho vyvrácení lze uvést nejedno prohlášení samotného Hitlera. Německo došlo navíc v přípravě války zejména v polovině srpna příliš daleko, než aby zatroubilo bez vážného politického rizika na ústup.

(Pokračování na str. 4)

kem revolučních hnutí a stran, jež si vytyčily za cíl vybudování socialismu. Velký myslitel napsal v této souvislosti „Při dosažení určitého stupně rozvoje se výrobní síly společnosti dostávají do rozporu s existujícími výrobními vztahy... Místo rozvoje výrobních sil se tyto vztahy stávají její překážkou. Tak dochází k epoše sociální revoluce... Žádná společenská formace nezmizí dříve, dokud se v ní nerovnou odpovídající výrobní síly a nové, vyšší výrobní vztahy nikdy nenastanou dříve, dokud k tomu uvnitř staré společnosti neuzrají materiální podmínky.“

mích světa, se národně osvobozenec-ký boj pod vedením středních vrstev a maloburžoazie spojil a vzájemně umocnil boj o socialismus, který vedl pokroková dělnická třída a rolnictvo. Zmírnilo se také ideologické a třídní rozpory. Objektivní a subjektivní faktory jednotlivých procesů se nadále podstatně lišily.

Z posledního světového válečného střetnutí vzešly Spojené národy a další mezinárodní organizace, v nichž mnozí spatřovali nové vědomí planety. Byl to klam. Fašismus, který nazval sám Hitler Národně socialistickou stranou, se zrodil znovu, silnější a hrozivější než předtím.

K čemu se odhodlá impérium, aby na naší polokouli konkurovalo Kubě?

Mravenec a slon

(Zamyšlení Fidela Castra)

Lenin, který prohloubil Marxovo dialektické myšlení a bádání, napsal dvě zásadní díla: Stát a revoluce a Imperialismus jako nejvyšší stadium kapitalismu. Marxovy myšlenky, Říjnovou revolucí přenesené do praxe, rozvíjel Mao Ce-tung a další revoluční předáci třetího světa. Bez nich by nedošlo ke kubánské revoluci.

Kdyby se marxistické myšlení omezovalo jen na tezi, že „žádná společenská formace nezmizí dříve, než se v ní rozvinou jí odpovídající výrobní síly“, měl by pravdu teoretik kapitalismu Francis Fukujama, který hlásal, že zánik SSSR je koncem historie a že musí ustát veškerý odpor vůči kapitalistickému způsobu výroby.

V době, kdy autor vědeckého socialismu formuloval své myšlenky, nebyly výrobní síly ještě plně rozvinuté, technologie nepřinesla smrtonosné zbraně masového ničení, schopné přivodit záhubu lidstva, nebyl ovládnut kosmický prostor, neexistovalo bezbřehé plýtvání ropou, plynem a neobnovitelnými fosilními palivy, klimatické podmínky nebyly známe v podobě, která člověku připadá jako nekonečná, nenastala světová potravinová krize, kdy se o potraviny mají podělit nesčetné spalovací motory a populace je šestkrát větší, než byla miliarda obyvatel planety v roce narození Karla Marxe.

Zkušenosti socialistické Kuby spadají do období imperiální nadvlády, která se rozšířila v celém světě.

Hovořím-li o uvědomění, nemám na mysli schopnost změnit realitu, nýbrž naopak poznání objektivní reality, která rozhodne o dalším postupu.

Desítky milionů lidí zahynuly ve válce, kterou v polovině 20. století vyvolal fašismus zrozený z protimarxistického jádra rozvinutého kapitalismu, jak předvídal Lenin.

Na Kubě, stejně jako v jiných ze-

vyšle obrovskou loď přeměněnou na plovoucí nemocnici, která pracuje v každé zemi deset dnů. Určitému počtu lidí mohou pomoci, avšak problémy celé země se tím ani zdaleka nevyřeší, nekompenzují se „loupeže mozků“, ani nepřipraví specialisté, potřební k poskytování skutečných lékařských služeb každý den v týdnu a v roce. Ani všechny letadlové lodě, nástroje vojenské intervence v různých oceánech Země a přeměněné na nemocnice, by nedokázaly tyto služby poskytnout milionům lidí, o něž pečují ve vzdálených končinách světa, kde rodí ženy, rodí se děti a žijí nemocní, kteří potřebují naléhavou péči.

Naše země dokazuje, že lze odolat všem nátlakům a pomáhat jiným národům. Přemítal jsem o rozsahu naší spolupráce nejen s Bolívií, ale i s Haiti, Karibem, s řadou zemí Střední a Jižní Ameriky, Afriky a dokonce ve dvacet tisíc kilometrů vzdálené Oceánii. Vzpomněl jsem si také na Brigádu Henryho Revece, kterou jsme vysílali při velkých katastrofách našimi vlastními letadly. Na milion bezplatných operací očí ročně v Latinské Americe a Karibiku. Mohou Spojené státy s Kubou soutěžit?

Budeme používat počítače nikoliv k výrobě zbraní hromadného ničení a k maření životů, nýbrž k předávání vědomostí jiným národům. Z ekonomického pohledu nám rozvoj inteligence a uvědomělost našich spoluobčanů díky revoluci umožňuje bezplatně spolupracovat s národy, které to nejvíce potřebují, ale také vyvážet odborné služby, včetně zdravotnických do zemí, které mají více prostředků než naše vlast. V tom nám Spojené státy nebudou nikdy schopny konkurovat.

Stručně řečeno: Mravenec zmožil více než slon!

(18. června 2008)

Věčný prezident zakladatel KILDR

Kim Ir Sen (1912-1994), věčný prezident, jak jej nazývá korejský lid, je zakladatelem Korejské lidové demokratické republiky, jejímž suverénním pánem se poprvé v pětitisíciletých dějinách Koreje stal lid.

Kim Ir Senovy světybné ideje a teorie o výstavbě státu jsou trvale středem pozornosti korejského pracujícího lidu. Na základě ideje čučche, která hlásá, že organizátorem výstavby země jsou lidové masy, přišel Kim Ir Sen na nápad vybudovat lidový, suverénní stát a všestranně nastínil jeho úkoly a cesty. Vybuoval lidovou moc, moc dělnické třídy nového typu, upevnil a rozvinul budování socialismu.

Nezávisle na dosavadních teoriích a zkušenostech ostatních zemí ukázal cestu výstavby lidové moci, která brání zájmy dělníků a rolníků, vojáků, příslušníků inteligence, všech vrstev pracujících. V jeho návodu jak budovat lidovou moc mimořádný význam zaujímá skutečnost, že v období protijaponského boje za osvobození vlasti od japonských okupantů vybuoval na partyzánském základě lidovou revoluční vládu. V souladu s historickými tradicemi brzy po osvobození země (srpen 1945) se Kim Ir Sen zaměřil na výstavbu státu, odpovídající reálným podmínkám země, a v únoru 1946 vytvořil Prozatímní lidový výbor Severní Koreje jako lidové de-

mokratickou moc, kterou vykonává v rámci protimperialistické a protifeudální demokratické revoluce. Po upevnění a rozvoji moci na základě socialistické revoluce vytvořil v únoru 1947 Lidový výbor Severní Koreje. Na základě úspěchů dosažených při upevňování lidové moci vyhlásil Kim Ir Sen 9. září 1948 Korejskou lidovou demokratickou republiku. Když USA rozpoutaly korejskou válku (1950-1953), vytvořil systém státního řízení lidové moci odpovídající potřebám války, zvýšil její organizační a mobilizační úlohu a zajistil vítězství korejského lidu. Po válce upevnil lidovou moc a nadále zvyšoval její úlohu v souladu s požadavky socialistické revoluce a výstavby socialismu. Klasickým způsobem zformoval lidovou moc, která představuje vůli lidových mas a práva na samostatnost, byl organizátorem jejich tvůrčích schopností, odpovědnosti za život lidu, vytvořil nový systém státního zřízení, obsahujícího zákonitě požadavky rozvoje socialistické společnosti, zkonaloval a upevňoval činnost státních orgánů.

Kim Ir Sen vybuoval KILDR jako mocnost, která kráčí vítězně vpřed na pevných politických, vojenských a ekonomických zásadách.

Na základě ideje čučche, která se stala vedoucí ideologií KILDR, upevnil ideově politickou jednotu širo-

kých mas pracujících a přeměnil ji v nerozbornou společensko-politickou základnu lidové moci, upevnil a sjednotil lidové masy pod vedením Korejské strany práce, věnoval neuvěřitelnou pozornost přetváření politiky strany a státu do života v zájmu lidu. Tak vznikla v Koreji naprostá jednotka vůdce, strany a lidových mas, jednotka celé společnosti.

Kim Ir Sen, kterýrazil cestu korejské revoluce ve znamení ideje songun, vždy považoval upevňování obranyschopnosti za velmi významnou otázku pro osud země a národa a upevňoval jednotu armády a obranného průmyslu. V současné době disponuje Korea lidovou armádou vychovanou ideově a politicky, vyzbrojenou mohutnými útočnými zbraněmi v zájmu země, vůči které si nikdo nic nedovolí.

Kim Ir Sen stanovil linii výstavby samostatné národní ekonomiky a trvale rozvíjel činnost zaměřenou na realizaci tohoto kursu. Díky vybudování nezávislé ekonomiky země, vytvořené pod vedením Kim Ir Sena, KILDR pevně hájí svou suverenitu a obranu.

Kim Ir Senem vytvořená a předvedoucí Státního výboru obrany vedená Kim Čen Irem, kráčí KILDR k výstavbě mohutné a vzkvétající mocnosti.

Z materiálu Velvyslanectví KILDR v ČR

Pražské jaro 1968...

(Pokračování ze str. 1)

tenáři se v něm dočítají, že Fučík je „vybájený subjekt“, který se stal „propagandistickým monumentem dosazeným na podstavci z prefabrikovaných brožur“, že „Fučíka lze brát jako nesprávně stanovený vrchol českého odboje...“ (M. Filipková: Fučík, Mladý svět, 12. 7. 1968, s. 12.)

Mnozí lidé tomu uvěří a vůbec se nezarazí nad tím, že řada citovaných historických pramenů, kterou autorka vedou k těmto závěrům, se pohybuje na jakési „výpovědi“ jakéhosi „úryvku“ z dopisů nebo jakéhosi „nedatovaného“ písemného popisu událostí, a že jejich historická vypovídací schopnost je tedy nulová. Kdo by se ale takových „malíčkovství“ zabýval v kvasu společenského života! Důvěra v symbol statečnosti, hrdinství a vlastenectví komunistů je narušena a propagandě politické reakce už nic nestojí v cestě morálního odsouzení komunistů. A teď se může razit heslo: „Odbory bez komunistů!“ Antikomunismus má zelenou.

Tentýž model falzifikace dějin použila politická reakce po listopadu 1989.

Závěrečný bod scénáře směřoval k úplnému uchopení politické moci reakcí. Hlavním nástrojem k uchopení moci pro cestu shora měl být mimořádný sjezd KSČ, svolaný na 9. září 1968. Hlavním nástrojem pro uchopení moci zdola byla výzva *Dva tisíce slov*, publikovaná 27. června 1968 v Literárních listech, Práci, Zemědělských novinách a v Mladé frontě. Závěrečný bod restaurovaného scénáře byl v roce 1968 zmařen vstupem vojsk proti země Varšavské smlouvy (Bulharska, Maďarska, Německé demokratické republiky, Polska a Sovětského svazu).

Vojenský zásah a jedné straně sice zabránil dovršení kontrarevo-

lučního zvratu v Československu, na straně druhé však jako plod revizionismu oslabil revoluční proces u nás i ve světě. Dělnická třída a její spojenci byli důkladně zmanipulováni reakcí a nedovedli si logicky vysvětlit, že snaha „obrodit socialismus“ byla zastavena tanky druhých socialistických států. Nevěřili „historikům“ o kontrarevoluci. Setba revizionistických tendencí uvnitř KSČ přinášela trpké plody. Došlo k narušení přátelského vztahu našich národů k ruskému národu a Sovětskému svazu. Sama myšlenka socialismu jako progresivní idea, rozvíjející filozofii našich národních dějin a posouvající spirálu historického vývoje českého a slovenského národa k vyššímu stupni humanismu, byla otřesena.

Podstatou Pražského jara 1968 byl boj třídního nepřítel za znovuoobnovení nadvlády soukromého vlastnictví výrobních prostředků. Základy Pražského jara 1968, a tedy i vojenského zásahu, byly položeny na XX. a následně na XXII. sjezdu KSSS. Uplatňování politiky revize revolučního učení pokračuje.

Československé zkušenosti s realizací restaurovaného scénáře se za této situace mohly uplatnit i jinde. Měli-li být jejich třídní boj proti světovému socialismu úspěšně završen, bylo třeba tento scénář tvůrčím způsobem rozvinout především v Sovětském svazu. Pořád-li se provést restauraci kapitalismu v Sovětském svazu, pak se socialismus zhroutí i v ostatních socialistických státech, které byly zasaženy revizí vědeckého socialismu.

Analýza sil mezinárodního kapitálu byla z jejich pozic správná. Praxe na přelomu osmdesátých a devadesátých let minulého století ji plně potvrdila.

Čeněk Ullrich

K sovětsko-německé smlouvě o neútočení v roce 1939

(Pokračování ze str. 3)

Názor přívrženců Západu, že Stalin zveličoval nebezpečí války, měl dokázat, že německý generální štáb nedisponoval v srpnu 1939 plánem bojových akcí namířených proti Sovětskému svazu.

Za prvé, tato skutečnost vešla ve známost až po roce 1945.

Za druhé, tehdy neexistovaly plány operací proti Velké Británii a Francii. Německý štáb dostal za úkol tyto plány vypracovat 10. října 1939, poté, co západní velmoci odmítly Hitlerův plán na usmíření.

Za třetí, přerušení přípravy bojových akcí na západě má svérázný podtext. Hitler, opojený rychlým vítězstvím nad Polskem, se jistý čas nechal unášet myšlenkou, zda neměl zrušit čerstvě sjednanou smlouvu o neútočení se Sovětským svazem a zemi Sovětů neočekávaně přepadnout.

Za čtvrté, na koncepční přepracování operativní směrnice potřebovali důstojníci německého generálního štábu několik týdnů.

Při analýze alternativ roku 1939 nelze opomenout, že sovětské vedení disponovalo údaji o směrnicích, které dostávaly britské a francouzské delegace v souvislosti s vojenskými jednáními se sovětskou stranou.

Pečlivé prostudování dokumentů zjišťuje poměrně jednoduchou hru. Berlín „buď SSSR podváděl, nebo naopak odvolával své sliby přesně podle toho, jak se měnil průběh britsko-francouzských jednání“.

Například při prvních průzkumech sovětských záměrů a zdrženlivé reakci Molotova na německá prohlášení (20. května) dal Ribbentrop povel k ústupu. Stačilo však, aby na třístranných jednáních v Moskvě vznikly rozpory související se zárukami pobaltským republikám, Němci „ožili“. Stačilo, aby byla stanovena jednání o britsko-francouzsko-sovětské konvenci, Berlín okamžitě (26. července)

navrhl „obnovení“ smlouvy o neutralitě z roku 1926 a vyslovil ochotu vrátit do úvahy nedotknutelnost pobaltských států a dohodnout se o „společných zájmech“. Když bylo stanoveno datum zahájení vojenských jednání v Moskvě, Ribbentrop nemeškal, pozval k sobě prozatímního zástupce SSSR v Berlíně Astachova a vyslovil se přímo pro rozšíření sovětsko-německých zájmů „od Baltského moře až k Černému moři“. Tyto úvahy opakoval příští den, 3. srpna, velvyslanec Schulenburg na jednáních v Moskvě.

Velmi důležité období probíhalo mezi 26. červencem a 3. srpnem 1939. Právě v té době se všemožně aktivizovaly styky, pokud jde o rozsah i obsah, silil tlak předběžných stanovisek a reálných okolností, které vedly ke konečnému rozhodnutí, zda bude dohoda dosažena či nebude. Pokud bude, pak s kým? Se západními demokratickými nebo fašistickým Německem?

Jak se za těchto okolností vyvíjely události ještě dříve, než byla zahájena sovětsko-německá jednání

První krok učinila německá strana. Berlín poprvé legalizoval myšlenku smluvního regulování mezistátních vztahů se SSSR a zrušení přezíravého postoje k sovětským národním zájmům. Připomeňme, že po uchopení moci nacisty usilovalo Německo o „ostrakismus Sovětů“ všude tam, kde to bylo možné. To znamená, že do srpna 1939 neměl SSSR reálnou alternativu spolupráce s Velkou Británií a Francií.

Je příznačné, že dokonce i po otevřeném Ribbentropově přiznání nezměnila sovětská strana svoji taktiku a ještě celý týden naslouchala německým návrhům, zatímco Schulenburg neustále volal do Berlína o hluboké nedůvěře sovětské vlády vůči Německu a o jejím

rozhodnutí domluvit se s Velkou Británií a Francií.

Pracovník německého ministerstva zahraničí Schnurre řekl 16. července 1939 Astachovovi „Ať se v Německu zamyslí, co jim může nabídnout Velká Británie. V nejlepším případě účast v evropské válce a nepřítelství s Německem, což asi není přáním Ruska. Co však můžeme nabídnout my. Neutralitu a neúčast v případném evropském konfliktu, a bude-li si Moskva přát, německo-sovětskou dohodu o společných zájmech.“

Co to konkrétně znamenalo?

Německo se zřekne nároků na Ukrajinu, nadvlády v Pobaltí a expanze v regionech východní a jiho-východní Evropy, kde existují nepochybné zájmy SSSR.

Dne 7. srpna byl Stalin informován, že Německo bude připraveno zahájit ozbrojené akce kdykoli po 25. srpnu. 11. srpna jednalo o tom politbyro ÚV VKS(b). S přihlédnutím ke zprávám o pokusech Německa dosáhnout bezprostředního přímého styku s Chamberlainem a k pesimistickým předpovědím týkajícím se moskevských jednání, bylo považováno za účelné zahájit oficiální jednání o návrzích a informovat o tom Berlín.

Po několika setkáních Molotova se Schulenburgem byla 15. srpna 1939 zahájena v Moskvě sovětsko-německá jednání.

Němci navrhli buď potvrzení smlouvy o neutralitě, nebo uzavření smlouvy o neútočení. Stalin se rozhodl pro druhou variantu.

◆ ◆ ◆

Politika Německa, Japonska a západních evropských buržoazních zemí znemožnila Sovětskému svazu jiné řešení. Vedení SSSR bylo nuceno přijmout opatření k zajištění bezpečnosti své země, v nejlepším případě oddálat začátek války a získat čas k posílení své ekonomiky a obrany.

Sovětsko-německá smlouva o neútočení z roku 1939 pozbyla svou platnost 22. června 1941 po věrolomném přepadení Sovětského svazu nacistickým Německem.

Ze zahraničního materiálu (vlk)

Současné poměry v Polsku

(Pokračování ze str. 3)

Kontrarevoluce zlikvidovala odbory, tisíce závodů, celá odvětví polského průmyslu. V některých vrstvách pracujících dochází k lumpenproletarizaci. Velký negativní vliv na vědomí polských dělníků má katolická církev. Přes to všechno shromažďuje dělnická třída své síly, organizuje se a aktivně brání své zájmy, především ekonomické a sociální. Bojuje proti likvidaci závodů a pracovišť, za zvýšení mezd a platů, za zachování práv dělníků a ostatních námezdně pracujících.

Jednou z forem tohoto boje jsou stávky, dělnické hlídky a demonstrace. Do stávkového hnutí se zapojují tisíce polských dělníků. Stávkují také učitelé, lékaři, zdravotní sestry, stavební dělníci, železničáři, policisté a celníci. V posledních měsících vlna stávek narůstá.

MEZINÁRODNÍ NEBEZPEČÍ

Po porážce socialismu a lidové moci se polský lid ocitl ve všestranné závislosti na mezinárodním kapitálu a imperialistických zemích, zejména Německu a USA. Německo je v současné Evropě nejsilnějším státem, jehož ekonomika zaujímá třetí místo ve světě a druhé místo v mezinárodním obchodu. Armáda SRN nezměnila po druhé světové válce své strategické cíle, změnila jen taktiku a pokračuje v tradiční politice Drang nach Osten za pomoci kapitálu a finančních fondů

v prohlubující se evropské integraci a diplomacie. Po vstupu bývalých lidově demokratických zemí a Pobaltí do Evropské unie probíhá proces podřízenosti těchto zemí vůči Německu. Tato politika je velmi jednoznačná vůči Polsku, České republice, Slovensku, Maďarsku a pobaltským zemím.

V současné době probíhá boj o zapojení Ukrajiny a jiných východoevropských zemí do Evropské unie. Jak potvrzují dějiny, podřízenost východní Evropy byla a je odrazovým můstkem k posílení Německa a k upevnění jeho hegemonie v celé Evropě.

Nejvýznamnějším nástrojem politiky amerického imperialismu je NATO, které si podmanilo bývalé

socialistické země v Evropě a usiluje o zapojení Ukrajiny a Gruzie.

V Polsku probíhá v současné době velký boj proti vybudování americké protiraketové základny, která ohrožuje nejen samotné Polsko, ale i naše sousedy, zejména Rusko. Protiraketová základna v Polsku a radar v Čechách přispějí k závodu ve zbrojení, ohrožují mír a posilují moc buržoazie. To vyvolává masové protesty polského i českého lidu.

Převážná většina polského lidu je proti americké základně PRO, proti účasti Polska ve válce v Iráku a Afghánistánu, proti imperialismu a NATO.

Polský lid je pro mír, svobodu, lidovou demokracii a socialismus.

Zbigniew Wiktor

Znovu k 21. srpnu 1968

(Pokračování ze str. 2)

V Tezích se tvrdí, že „násilné a nedemokratické ukončení reformního procesu v ČSSR mělo nedozrnlý negativní dopad“. Znovu říkáme: nešlo o „reformní proces“, ale o demontáž socialismu a uvolnění pole pro protisocialistické síly, šlo o to vymáhat se ze „sovětského bloku“, což se po dvaceti letech stalo v důsledku zrady Gorbačova a jeho kumpánů

v SSSR a dalších zemích socialismu. U nás jsme v ničem tehdy nezaostali. Adamec a spol. se činili, jak mohli. A zakladatelé KSČM – připomeňme především kladenský sjezd – na tento odkaz gorbačovštiny navázali, z něho čerpali inspiraci a dosud se s ním nálezitě nevyrovnali.

Ptáme se: je to bezradnost nebo záměrné znehodnocování historie?

REDAKCE

